

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Prazsák Zoltán ügyvéd (fél címe 2) által képviselt dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Polyecskó-Musa Magdolna jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Tímár Anikó ügyész által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. július 12. napján kelt, 19.P..../2012/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám alatt benyújtott, 11. sorszám alatt részletesen indokolt fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint másodfokú perköltséget megfizetni.

A tárgyi illetékmentesség folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 20.000 forint perköltséget. A le nem rótt 36.000 forint illetékről akként rendelkezett, hogy azt az eljárás illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet tényállása szerint a felperes a Magyar Honvédség Dr. R. Gy. H. E. K. állományában teljesített szolgálatot hivatásos katonaként, mint orvos alezredes. A felperessel szemben méltatlansági eljárás indult, amelynek során az I. rendű alperes vezérkari főnöke 2009. évben kelt határozatával a felperes katonai szolgálatra való méltatlanságát állapította meg és szolgálati jogviszonyát méltatlansága miatt felmentési idő nélküli felmentéssel 2009. június 30-i hatállyal megszüntette. A méltatlansági eljárás elrendelését a B.VIII..../2009. számú bűnügyben eljáró katonai ügyész kezdeményezte 2009. április 6-án. A felperes a méltatlansági határozattal szemben keresetet terjesztett elő a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt szolgálati jogviszonya jogellenes megszüntetésének megállapítása iránt a jelen per I. rendű alperese és a Magyar Honvédség Dr. R. Gy. H. E. K. alperesek ellen. A per a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt 4.M..../2009. számon volt

folyamatban.

Az I. rendű alperes igazgatási és jogi képviseleti főosztályának vezetője 2011. május 30-án megkereséssel fordult a Budapesti Katonai Ügyészség vezetőjéhez a megindult munkaügyi bírósági eljárásra tekintettel. Ennek okán a megkeresésben megjelölt büntetőügyekben kérte a megkeresettől tájékoztatás nyújtását a terhelt gyanúsításának tartalmáról, a gyanúsítást megalapozó történeti tényállásokról, a terhelt cselekményeiről, illetve katonai jogviszonyáról tudomást szerzett személyek számáról továbbá a vádemelések időpontjáról és az egyéb ügyészi eljárási cselekményekről.

A II. rendű alperes alárendeltségébe tartozó katonai ügyészség B.VIII..../2010. szám alatt adott tájékoztatást, amely tartalmazta a felperes gyanúsított kihallgatásának, illetve a vádemelésnek az időpontját továbbá annak leírását, hogy a felperest milyen cselekmények elkövetésével vádolják. Az átirat tájékoztatást adott arról is, hogy a terhelt cselekményeiről, illetve arról, hogy katona, kinek lehetett tudomása, és jelezte, hogy a vádiratok kapcsán az ügyek bírói szakban vannak, ezért a vádiratok megküldésére nincs lehetőség, azonban azokba a Fővárosi Munkaügyi Bíróság jogosult betekinteni, illetve azokat bekérni.

A felperes mindkét alperesnél tiltakozást jelentett be az adatkezelés szabálytalansága miatt. A panaszt az I. rendű alperes igazgatási és jogi képviseleti főosztályának vezetője 2012. január 6-án kelt levelével elutasította arra alapítva, hogy a felperes bűnügyi személyes adatait nem kezeli.

A II. rendű alperes kiemelt és katonai ügyek főosztálya a Kf..../2012/1-II. szám alatti határozatával szintén elutasította a felperes panasznak minősített beadványát rögzítve, hogy az adatszolgáltatásra a méltatlansági eljárás kapcsán jogszabályi felhatalmazással rendelkezett a Be. 74/B. § (5) bekezdése értelmében.

A felperes a kapott tájékoztatásokat nem találta kielégítőnek, ezért keresettel fordult a bírósághoz. Keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek bűnügyi személyes adatait jogellenesen kezelték, továbbá kérte kötelezni az I. rendű alperest, hogy a II. rendű alperes alárendeltségébe tartozó katonai ügyészség által részére átadott 2011. június 16-án kelt tájékoztatásban továbbított bűnügyi személyes adatait 8 napon belül törölje oly módon, hogy az okiratokat vagy az azokat tartalmazó adathordozókat fizikailag semmisítse meg. Kérte arra is kötelezni az alpereseket, hogy 8 napon belül értesítsék mindazokat - így a Fővárosi Munkaügyi Bíróságot is - akik részére a bűnügyi személyes adatok jogellenesen továbbításra kerültek, és hívják fel ezen harmadik személyeket arra, hogy intézkedjenek a jogellenesen közölt adatok törlése és megsemmisítése iránt. Arra is kérte kötelezni az I. és II. rendű alpereseket, hogy a bíróság határozatának adatmegsemmisítésre vonatkozó része végrehajtásáról tájékoztassák a munkaügyi bíróságot.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta,

hogy a méltatlansági eljárás kapcsán az eljárásra kötelezett munkáltató és a II. rendű alperes alárendeltségébe tartozó katonai ügyészség között szükséges volt az információcsere, a II. rendű alperesnek értesítési kötelezettsége állt fenn az I. rendű alperes irányában, mert az állomány tagja által elkövetett bűncselekmények megismerése és nyilvántartása a munkáltató számára nem csak lehetőség, hanem kötelezettség is, míg adatkezelésre a honvédelmi szervek a katonai szolgálati viszony megszűnése utáni időben is jogosultak lehetnek. E speciális közszolgálati jogviszonyt szabályozó jogszabályokat az adatvédelmi törvény rendelkezései nem írhatják felül, ezért az I. rendű alperes jogszabályi felhatalmazással rendelkezett a felperes adatainak kezelésére és ahhoz jogos érdeke fűződött, míg az adatokat adatkezelésre jogosulatlanul nem adta ki, ezért a felperes személyhez fűződő jogát nem sértette meg.

A II. rendű alperes is a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy a méltatlansági eljáráshoz szükséges adatok szolgáltatása jogszabályi kötelezettségen alapult.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak. Határozatát a 2011. évben hatályos Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésére, 7. §-ának (1) bekezdésére, 8. §-ának (1) bekezdésére, 59. §-ának (1) bekezdésére, 61. §-ának (1) bekezdésére, a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdésére, 76. §-ára, 83. §-ának (1) és (2) bekezdésére, a 2011. december 31-ig hatályban volt a személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (Avtv.) 1. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 1/A. § (1) bekezdésére, 2. § 1. és 3. pontjára, 3. § (2) és (6) bekezdésére, 5. § (1), (2), (4) és (5) bekezdésére, az Avtv. helyébe lépett az információs önrendelkezési jogról és az információ szabadságáról szóló 2011. évi CXII. törvény 22. §-ának (3) bekezdésére, 29. §-ára, a büntető eljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 63/A. § (1)-(3) bekezdéseire, 68. § (1) bekezdésére, a 64/B. § (3) és (5) bekezdéseire, a Magyar Honvédség hivatásos és szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvény (Hjt.) és az ennek végrehajtására kibocsátott 40/2007.(XI.28.) HM rendelet vonatkozó szabályaira, továbbá a Pp. 3. §-ának (5) bekezdésére, 4. §-ának (1) bekezdésére, 163. §-ának (1)-(3) bekezdéseire, 164. § (1) bekezdésére és 206. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Megállapította, hogy a felperes a keresetét az I. és a II. rendű alperes elutasító válasza kézhezvételétől számított 30 napon belül terjesztette elő, ezért azt érdemben bírálta el. Rögzítette, hogy a munkaügyi perben a felperes olyan kereseti kérelmet is előterjesztett, amelyben szolgálati viszonyának helyreállítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a polgári és munkaügyi bizonyítási eljárás a szabad bizonyítási rendszer alapján áll, amely nem zárja ki azt sem, hogy adott esetben jogsértő módon beszerzett bizonyítékok felhasználásra kerüljenek. Ez esetben az adott ügyben eljáró bíróságnak kell arról határoznia, hogy a bizonyítékokat értékeli-e vagy sem. A jelen per felperese kérte ugyan a munkaügyi bíróságtól, hogy a perbeli tájékoztatás tartalmát rekesse ki a bizonyítékok köréből, ilyen tartalmú döntést azonban a munkaügyi bíróság nem hozott a tárgyalás berekesztéséig terjedő

időben. A személyiségi jogi per azonban nem lehet alkalmas bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére, de még annak véleményezésére sem. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy ezen eljárásban nem veheti át a munkaügyi bíróság döntését abban a körben, hogy az átiratnak az adott munkaügyi perben tulajdonít-e jelentőséget vagy sem, mert erről kizárólag a munkaügyi bíróság hivatott dönteni. Ugyanakkor álláspontja szerint a felhívott jogszabályok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a méltatlansági eljáráshoz szükséges körben jogoszerű volt a II. rendű alperes jogelődje által adott tájékoztatás.

Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a munkaügyi pert a felperes kezdeményezte, ezért számolnia kellett azzal, hogy a szolgálati viszonyával és annak megszüntetésével kapcsolatos adatok a munkaügyi pernek szükségszerűen részét kell, hogy képezzék, különös tekintettel arra, hogy a felperes utóbb szolgálati viszonyának helyreállítását is kérte. Ez utóbbi tényre tekintettel nem lényegtelen körülmény az, hogy a méltatlansági határozat meghozatalát követően tanúsított-e a nyomozó hatóság által felróhatónak tekintett magatartást.

Kifejtette, hogy amennyiben az érintett személy foglalkozásának gyakorlásával összefüggő fegyelmi és etikai vétségek feltárása az eljárás célja, úgy ez esetben mind az Avtv. 15. §-a, mind pedig az Info. törvény 19. §-a lehetővé teszi az érintettek jogainak korlátozását. Arra nézve adat nem merült fel, hogy a II. rendű alperes alárendeltségébe tartozó katonai ügyészség az adott büntető eljárások aktuális állásával összhangban nem álló adatot közölt volna az I. rendű alperessel. Emellett az elsőfokú bíróság a célhoz kötöttség elvét is megvalósulni látta, mert álláspontja szerint a megkeresésben az I. rendű alperes egyértelműen közölte a II. rendű alperesi ügyvézi szervvel, hogy munkaügyi perben való felhasználás céljából kéri az adatokat.

Mindezen körülmények mérlegelésével az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az I. és a II. rendű alperesek nem sértették meg a speciális adatkezelésre vonatkozó szabályokat, ezért a felperes keresetét annak jogalapja hiányában elutasította.

A perköltségről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet alapján rendelkezett. A le nem rótt eljárási illetékről az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 57. § o) pontja alapján határozott.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte jogszabálysértő és megalapozatlan voltára hivatkozva.

Érvei szerint a Pp. 3. §-ának (5) bekezdése szerinti szabad bizonyítás elve nem jelentheti a bizonyítékok korlátlan felhasználását a felek részéről. A bizonyítási eljárás lefolytatása során ugyanis nem csak a Pp.-re, hanem a hatályos jogszabályokra is figyelemmel kell lenni.

Állította, hogy nem felel meg a valóságnak, hogy kérte a szolgálati jogviszonyának helyreállítását, mert a Hjt. 224. §-a értelmében az I. rendű alperesnek kell kérnie az állomány tagjának eredeti beosztásba történő visszahelyezésének mellőzését a munkaügyi bíróságtól. Ilyen kérelmet az I. rendű alperes a munkaügyi perben csupán 2012. február 14-én terjesztett elő, ezzel szemben a perben sérelmezett iratot már hónapokkal azt megelőzően felhasználta. A 2011. május 30-án kelt megkeresés nem tartalmazza az adatkezelés célját, míg a jogvitáról a II. rendű alperesnek hivatalos tudomása volt. Ezért önmagában a jogvita ténye nem lehetett elégséges ok az adattovábbításra.

Hangsúlyozta a felperes a fellebbezésében, hogy 2009. június 30. napja után már civil személyként nem tartozik a Hjt. hatálya alá, így az I. rendű alperes ezen időpontot követően keletkezett személyes adatait - különös tekintettel a bűnügyi személyes adatokra - nem kezelheti.

Az ügyészi tájékoztatás a fellebbezés álláspontja szerint túllépte az adatkezelés céljának megvalósulásához szükséges mértéket, amely egy munkaügyi jogvitához esetlegesen szükséges lehet. A II. rendű alperes olyan adatot is szolgáltatott az I. rendű alperes számára, amit a munkaügyi per nyilvánosságából adódóan bárki, ezáltal a büntetőeljárásban résztvevők is megismerhetnek annak ellenére, hogy a Be. szabályai szerint ezen szakban még a büntetőeljárás tárgyalásáról is ki vannak zárva. Ez sérti a felperes védekezéshez való jogát is különös tekintettel arra, hogy a sértett a mai napig az I. rendű alperes alkalmazásában áll. A tájékoztatás emellett indokolatlanul meghaladta az adatkezelés célját és mértékét, mert a 2009. június 30-át követően keletkezett adatok és cselekmények nem nyerhetnek értékelést a munkaügyi bíróság által, mert azok irrelevánsak a méltatlansági eljárás és így a munkaügyi per vonatkozásában. A tájékoztatás egyoldalú, kizárólag terhelő adatot tartalmaz, a mentő bizonyítékokról nem tesz említést annak ellenére, hogy a Be. 28. §-ának (1) bekezdése szerint az ügyész kötelessége mind a terheltet terhelő és mentő, mind a büntetőjogi felelősséget súlyosító és enyhítő körülmények figyelembevétele.

Hangsúlyozta a felperes a fellebbezésében, hogy a munkaügyi jogvitát a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt kezdeményezte, ezért az elsőfokú ítéletben írt esetleges hozzájárulását a bíróság tekintetében kell vélelmezni, a bíróságok által ezért a per tárgyát képező személyes adatok kezelhetők.

Mind az I. rendű alperes, mind a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló érdemi döntést hozott.

Helyesen indult ki a Ptk. 75. § (1) bekezdésében írtakból, amely szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, valamint a Ptk. 83. § (1)-(2) bekezdéseiből, amelyek értelmében a személyes adatok jogosulatlan kezelése és továbbítása személyiségvédelmet alapoz meg.

A perben nem volt vitás, hogy a kezelt adatok a felperes bűnügyi személyes adatai, amelyek az adatkezelés idején hatályban volt Avtv. 3. és 8. §-ai szerint akkor kezelhetőek vagy továbbíthatóak, ha ahhoz az érintett hozzájárul vagy azt törvény megengedi. A 2. § 9. pontja szerint adatkezelés az alkalmazott eljárástól függetlenül az adatokon végzett bármely művelet vagy a műveletek összessége, így például gyűjtése, felvétele, rögzítése, rendszerezése, tárolása, megváltoztatása, felhasználása, továbbítása, nyilvánosságra hozatala, összehangolása vagy összekapcsolása. zárolása, törlése és megsemmisítése, valamint az adatok további felhasználásának megakadályozása. Az 5. § (1) és (2) bekezdése értelmében személyes adatot kezelni csak meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében lehet, és csak olyan személyes adat kezelhető, amely az adatkezelés céljának megvalósulásához elengedhetetlen, a cél elérésére alkalmas, csak a cél megvalósulásához szükséges mértékben és ideig.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. r. alperes - az ügyészség - által az I. rendű alperes - a HM - részére adott tájékoztatás a Be. 74/A. § (5) bekezdésében írtakra tekintettel jogszerű volt. Eszerint az eljárásról felvilágosítás annak adható, akinek az eljárás lefolytatásához, illetőleg annak eredményéhez jogi érdeke fűződik. A vádirat benyújtásáig az ügyész, a bírósági eljárás során az eljáró bíróság elnöke - az ehhez fűződő jogi érdek igazolása után - engedélyezi az iratok megtekintését, illetőleg a szükséges felvilágosítás megadását.

A perbeli esetben a felperessel szemben méltatlansági eljárás indult, amelyet a katonai ügyész kezdeményezett a büntető ügyben megállapított tényekre, körülményekre tekintettel. A szignalizálást követően lefolytatott méltatlansági eljárás a felperes szolgálati jogviszonyának felmentéssel való megszüntetésével zárult, amellyel szemben a felperes munkaügyi pert indított az I. r. alperessel szemben. Az I. rendű alperes a munkaügyi perben való védekezés céljából kereste meg a II. rendű alperest, míg a méltatlansági eljárás és a büntető eljárás alapjául szolgáló tényállások nagy mértékben megegyeznek, azok lényegi azonosságára is tekintettel, ezért a másodfokú bíróság igazoltnak látta, hogy a büntető eljárás eredményéhez az I. rendű alperesnek jogi érdeke fűződött.

Osztotta e körben az elsőfokú bíróság álláspontját is, amely szerint a felperes szolgálati viszonyával és annak megszüntetésével kapcsolatos adatok a visszahelyezés lehetőségére tekintettel a munkaügyi pernek szükségszerűen részét kell, hogy képezzék. Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy a Hjt. 224. §-a értelmében az I. rendű alperesnek kell kérnie az állomány tagjának eredeti beosztásba történő visszahelyezésének mellőzését, és nem a felperes kérte a szolgálati jogviszonyának helyreállítását, ezért a tájékoztatás meghaladta a szükséges mértéket. A visszahelyezés lehetősége a munkaügyi per folyamán a felperes által idézett Hjt. 224. §-a alapján mindvégig fennállt, míg a II. rendű alperes által a későbbi cselekményekről adott tájékoztatás szükséges volt ahhoz, hogy az I. rendű alperes megalapozottan állást foglalhasson abban, hogy a visszahelyezés mellőzését kéri-e a munkaügyi bíróságtól. Ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adatközlés a cél megvalósulásához szükséges mértékű volt.

A Be. 74/A. § (5) bekezdésének második fordulata szerint a vádirat benyújtásáig az ügyész, a bírósági eljárás során a bíróság elnöke engedélyezi a felvilágosítás megadását. Eszerint a törvény különböztet az eljárási szakaszok tekintetében, a vádirat benyújtásáig folyt eljárásról az ügyész engedélyezheti a felvilágosítás megadását, a bírósági szakaszból azonban már csak a bíróság elnöke. E szabályozás azonban nem értelmezhető akként, hogy a bírósági per idején a nyomozati eljárásról az ügyész ne adhatna tájékoztatást az arra jogosultnak, az ügyészi tájékoztatás tényét ezért alaptalanul sérelmezte a fellebbezés. A II. rendű alperes nem járt el jogellenesen, amikor a jogi érdekét igazoló I. rendű alperesnek felvilágosítást adott a büntető ügyekről, azok vádemelésig terjedő szakaszáról.

Minderre tekintettel helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes adattovábbítását alaptalanul sérelmezte a felperes, ezért megalapozottan döntött akkor, amikor a felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben elutasította.

A felperes az I. rendű alperes tekintetében - a fellebbezés tartalmára is figyelemmel - az adatkezelésen belül az adattárolás és az adattovábbítás jogszerűtlenségét sérelmezte.

A Hjt. 226. § (1) bekezdése szerint a személyügyi, fegyelmi alapnyilvántartás keretében az állomány tagjairól személyi anyaggyűjtőt kell vezetni, amely a szolgálati viszony létesítésével kapcsolatos, a szolgálati viszony fennállása alatt és azt követően keletkezett iratokat és okmányokat tartalmazza. Az anyaggyűjtő a szolgálati jogviszony megszűnését követő 3 évig tartalmazza a jogerős fegyelmi döntésekre vonatkozó adatokat, a törvény 5. számú mellékletének X. pontjában írtak szerint.

A felperes ezért alaptalanul érvelt azzal, hogy már nem tartozik a Hjt. hatálya alá, és azzal is, hogy az I. rendű alperes a perbeli adatok tárolásával megvalósuló adatkezelésre nem jogosult. A felperes jogviszonya 2009. június 30-ai hatállyal szűnt meg, az I. rendű alperes ezért a sérelmezett időszakban - 2010-ben - még jogosult volt a felperes személyes bűnügyi adatai tárolásával megvalósított adatkezelésre.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak az adatok harmadik személy, azaz a munkaügyi bíróság részére való továbbításával, mint adatkezeléssel kapcsolatban kifejtett álláspontjával is. Helyesen hívta fel többek között az Avtv. 5. § (1) bekezdését, miszerint személyes adatot csak meghatározott célból, jog gyakorlása és kötelezettség teljesítése érdekében lehet kezelni, valamint a 16. §-át, ami lehetővé teszi munkajogi kötelezettségszegések feltárása érdekében e jogok korlátozását. Helytállóan utalt a Pp. 164. §-ára is, ami kimondja, hogy a bizonyítási kötelezettség azt terheli, akinek érdekében áll, hogy az állítását valóban fogadja el a bíróság. Ezek alapján - amellet, hogy az I. rendű alperes a Hjt. nyilvántartási szabályai szerint jogosult volt kezelni a felperes bűnügyi személyes adatait -, nem volt jogszerűtlen részéről az ellene indított, a büntető eljárással szorosan összefüggő tényállású munkaügyi perben védekezésésként az ügyészségi irat továbbítása a munkaügyi bíróság részére, akivel kapcsolatban a felperes sem vitatta, hogy feladata teljesítése érdekében jogosult volt megismerni a felperes bűnügyi személyes adatait.

Az I. rendű alperes tehát a célt megjelölve kérte, és annak megfelelően kapta meg a II. rendű alperestől a felperes bűnügyi személyes adatait, és e célból továbbította azokat a munkaügyi bíróságra.

Mindebből az következik, hogy sem az I. rendű alperes, sem a II. rendű alperes eljárása nem volt jogszerűtlen, ezért megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét mindkét alperessel szemben elutasította.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése szerint kötelezte az I. rendű alperes javára 10.000 forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére arra is tekintettel, hogy a II. rendű alperes perköltség igénytel nem élt.

A tárgyi illetékmentesség folytán le nem rótt 48.000 forint fellebbezési illeték állam általi viseléséről az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2013. április 25.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: